

pääle finnitäs, mitte weel täidetud olewat, waid kuusäs oma kolme seltsimehega igal pool neid taga, ega annud kusagil rahu, kuni need wiimaks oma lähema sugulaeste Leedu rahwa juure põgenenud olivad ja sääle warju leidnud. Aga ka säälegi tõuuis tüli jälle, ja „neliwenda“ olivad Leedu rahwal pea nenda sama kardetawaks saanud, kui enne wana Preislastele.

Kaua sõdisiwad nemad kui wõitjad ühesuguse õnnega. Suba hakkas wanadus nende juuksid halliks wärwima, aga ikka seisiwad nemad omas täies jõuus ja ihurammus, waenlastele hirmuks, kõrgeste auustatud ordoruutlitest ja kõigist kristlastest.

Aga õnn ei jää inimesele mitte igaweste truuis, waid taganeb ka ära; nenda meie wahwa wennadele ka.

See oli aastal 1295, sääle istusiwad ühel lõbusal õhtul meie neli wana wapert wenda üheskoos õhtusõdamaaeal oma kindluse ees wäljas. Mureta olivad nemad oma sõariistad eneste kõrwa puude oksa riputanud. Mõdu-

peeger käis tihti ühe käest teise kätte ja jutt jooksis sorinal kõige wõitlemistest ja wõitustest, mis n'ad arateinud olivad, ning wandusiwad wennalikult üksteisele surmani truuis jääda. Sääle murisewad korraga lähemast metsast nooled nende poole ja — Klaus Diwel langes surnult oma seltsimeeste jalge ette maha. Tulise wihaga kargasiwad teised istmetelt ülesse ja silmasiwad kurjategijat otsides. Metsalise kisaga kargasiwad nüüd igalt poolt waenlaste hulgad metsast meie sõbrade pääle, kelledele aga waewalt aega oli oma raudkõbaraid puude otsast maha wõtta, päha panna ja mõõgad ning kilbid kätte tõmmata; sest juba kurjategijad tungisiwad nende kallale.

Hirmus kange wõitlemine algas nüüd. Tihti üksteise ligi hoides, selg selja wastu, niitsiwad nemad oma laia mõõgadega kõigest wäest waenlasti maha. Suba hakkasiwad kurjategijad kartma ja taganema, ja wõit jälle meie sõbrade poole jääma; sääle wiskas ennast üks Leedu ülemast kawalaste maha, n'agu oleks ta raskeste haawatud saanud, rabas ruttu